SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 60. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 30, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 30-го БЕРЕЗНЯ 1995 р. Ч. 60. РІК CII.

Пам'ятаймо про Україну!

РОСІЙСЬКІ ПОЛІТИКИ ВТРУЧАЮТЬСЯ У ВНУТРІШНІ СПРАВИ УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 28-го березня, радник Президента України з питань національної безпеки, секретар Ради національної безпеки Володимир Горбулін, коментуючи приїзд до Криму голови комітету державної думи Росії Костянтина Затуліна, сказав: „У своїх спробах захистити російське населення Кримського півострова, яке, на думку Затуліна, є основним, він зайшов досить далеко, не розуміючи, що таким чином закладає вибухівку, котра може підірвати стабільність у Криму".

Іншу думку має радник Президента України з внутрішньої політики Дмитро Видрін, який сказав, що не варто драматизувати приїзд К. Затуліна, який висловлює погляди російських націоналістів, котрі мають право на існування, так само, як і українські. На думку Видріна, такі люди як Затулін показують українським державним діячам якою може бути російська політика, якщо до влади прийдуть сили, що їх представляє К. Затулін.

Виступаючи у Симферополі на пресовій конференції, голова комісії Державної думи Росії з питань Чорноморської фльоти К. Затулін висловив незадоволення тим, що прокурор автономії Валентин Купцов від імені Генеральної прокуратури України остеріг його щодо можливих антиукраїнських промов та висловлювань. У цьому відношенні Затулін нагадав, що 62-га стаття Карного кодексу України дозволяє висловлювати будь-яку точку зору і він, Затулін, не вважає це втручанням у внутрішні справи України. Затулін не дав прямої відповіді на запитання кому, на його думку, належить Крим і Севастопіль. Відповідь була невиразна: Чорноморська фльота була і залишиться Чорноморською, а Крим належить кримчанам.

Тим часом віцепрем'єр-міністер Автономної Республіки Крим Андрій Сенченко повідомив, що він, як і раніше, виконує свої обов'язки хоча відносини між урядом і Верховною Радою Криму залишаються невреґульованими. Звільнення прем'єр-міністра Анатолія Франчука і його заступника Сенченко пов'язує із намаганням „поставити своїх людей" напередодні приватизації державного майна. Анатолія Дроботова, якого кримський парлямент призначив прем'єр-міністром, Сенченко вважає перехідною фіґурою, оскільки продовжуються спроби висунути на цей пост Юрія Мешкова. Два уряди і два прем'єри у Криму співіснувати не можуть, вважає Сенченко, тому єдиний вихід із такої ситуації — перевибори Верховної Ради автономії..

ПРЕЗИДЕНТ Л. КУЧМА ВІДВІДАВ ЯПОНІЮ

Київ (Р. Р.). — Українська делеґація 22-25-го березня перебувала в столиці Японії Токіо з офіційною візитою. Очолив делеґацію Президент України Леонід Кучма. На летовищі в Генеді на честь високого гостя з України була вишикувана почесна варта і підняті прапори обох держав.

У перший день Президент Кучма і супроводжуючі його особи оглянули місто, відвідали музей історії Токіо і зустрілися з керівниками Товариства українсько-японської дружби, яке сьогодні очолює колишній міністер закордонних справ Японії М. Ватанабе.

Офіційні зустрічі почалися 23-го березня. Головною подією дня була зустріч Л. Кучми з імператором Японії Акігіто та імператрицею Мічіко. Згідно з японською конституцією, імператор виконує певні формальні функції, але не здійснює владних уповноважень самостійно: він може діяти тільки за згодою кабінету міністрів. Та все ж імператор є символом єдности японського народу і тому він оточений великою увагою та почестями. Акігіто є 125-им імператором, шість років тому він одружився з Мічіко Сьода і вони разом уже відвідали 37 країн світу.

Пізніше відбулися ділові зустрічі української делеґації з прем'єр-міністром Японії Т. Мураямою та членами японського уряду і парляменту. В результаті зустрічей підписано низку документів щодо українсько-японських відносин. Українська делеґація також відвідала токійську біржу, Центр новітніх технологічних корпорацій та кілька великих компаній.

Сторони домовилися, що 30-го березня японська делеґація експертів прибуде в Україну з метою сприяння створенню контролі ядерних матеріялів та про відкриття української амбасади в Японії.

Амбасадор Японії в Україні Сьодзі Суєдзава зазначив, що відвідини його країни Президентом Кучмою дали імпульс для розвитку відносин між двома державами і значно збільшили зацікавлення японців Україною. Доказом цього, за словами амбасадора, є те, що одна з центральних газет „Йоміурі" присвятила передовицю майбутній співпраці Японії з Україною. У статті високо оцінено зусилля України, спрямовані на створення нової демократичної держави з новою економікою та в без'ядерному суспільстві.

Повернувшись в Україну, Президент Кучма зазначив, що Японія справді зацікавилась Україною і великі фінансові організації виявили бажання працювати на українському ринку. І хоч українська делеґація не просила допомоги, керівники Японії все ж виділили 200 міл. дол, з яких 150 міл. будуть надані через Европейський союз для платіжного балянсу України і ще 50 міл. дол. на оплату критичного імпорту. Крім того, Україна закупить в Японії засоби захисту рослин для сільськогосподарських потреб.

За словами Президента Л. Кучми, Україна має сьогодні наблизитися до свого „національного дива" на зразок японського. На думку Л. Кучми, національна ідея в Україні не спрацювала, отже „потрібно відштовхнутися від догм та шукати нову ідеологію. Врятувати націю може лише економіка".

Американці залишають Ґаїті

Порт-о-Пренс, Ґаїті. — Цього тижня американські збройні сили мають передати відповідальність за безпеку Ґаїті в руки миросносних військ Організації Об'єднаних Націй. З цього приводу президент країни Жан-Бертран Арістід у вівторок, 28-го березня, звернувся до командування цієї військової одиниці з проханням, щоб у свою негайну програму вклали як найважливішу точку — обеззброєння тих, що їх він назвав „противниками демократії".

На думку президента Ж. Б. Арістіда, який з нагоди запланованих надходячих змін провів пресову конференцію з кореспондентами засобів масової інформації, ситуація в Ґаїті є настільки стабільною, що можна її використати саме для того щоб роззброїти цих горлорізів-убивць, які продовжують тероризувати цивільне населення країни. Бо тільки тоді, як щезнуть згадані убивці демократія в Ґаїті зможе закорінюватися чимраз глибше.

Минулими тижнями злочинність в Ґаїті значно зросла, що в свою чергу захитало довір'ям народу до власної влади так і до присутности американських військ. На думку аналітиків використовування миросносних військ ООН для поліційної служби в країні розминається з ціллю. Президент Ж. Б. Арістід, вказуючи на жорстокість ґаїтської армії, зовсім зліквідував її. Минулої осені зорганізовано тимчасову поліцію, але уряд Ґаїті відмовляється озброїти цю тимчасову поліцію, отже вони є безсилі протидіяти незаконному озброєному елементові. А президент Арістід на питання кореспондентів у цій справі відповів, що робить це що є на його думку відповідним, робить це тому, що так хоче уряд і так хочемо ми як народ".

У Конґресі йде боротьба за форму допомоги

Вашінґтон. — У понеділок, 27-го березня, республіканські сенатори підтримали своїх колеґ у Палаті Репрезентантів щодо головної зміни у законопроєкті про допомогу потребуючим.

Це дуже затурбувало демократів, які все ще надіялись якось цьому запобігти, щоб затримати існуючу систему —, запоруку Федерального уряду про фінансову допомогу для бідних. Діло в тому, що рес-публіканці в Палаті Репрезентантів схвалили передати фінансову допомогу для потребуючих в руки стейтових урядів у формі одноразового фінансового приділу, твердячи, що стейтові власті могтимуть краще цими фондами заряджувати, як це робить Федеральний уряд.

Крім того, голова Сенатської фінансової комісії Роберт Пеквуд також уважає, що стейтові уряди цим краще розпоряджатимуть і тому він та інші республіканські сенатори підтримують цю думку одноразових фінансових дотацій стейтовим урядам.

Демократи з цього приводу дуже невдоволені, бо уважають, що це може погано відбитись у першу чергу на дітях бідних родин, які тепер мають запоруку Уряду на отримання фінансової допомоги, а в майбутньому стейти можуть їм в цьому відмовити або зменшити, якщо їхні критерії на таку допомогу не відповідатимуть стейтовим законам. З цього приводу демократи заповідають посилення своїх намагань цьому запобігти.

КИЇВ. — Заступник генерального прокурора Ольга Колінько повідомила, що проведено детальну перевірку діяльности „кукурудзяної" фірми „Земля і Люди". Матеріяли перевірки склали 39 томів. За словами Колінько, державі нанесено шкоди на 10 міл. дол від діяльности цієї фірми, очолюваної заступником голови Верховної Ради Олександром Ткаченком.

ХАРКІВ. — Об'єднання „Демократична Харківщина" вимагає припинити збір підписів за відновлення СССР, який розпочала Комуністична Партія України. „Демократична Харківщина" також вимагає уневажнення реєстрації Соціялістичної Партії области і Громадського Конґресу України — організацій, які проводять антиукраїнські акції, спрямовані проти української державности.

ОДЕСА. — В наслідок пожежі в Іллічівському порті згоріло майже 100 тонн узбецької бавовни. На складі третього району пожежа тривала майже цілу добу. Бавовну везли до Швайцарії. Причини пожежі з'ясовуються.

Творча молодь розпочала турне по Україні

Київ (УІС „Смолоскип"). Від 27-го лютого до 3-го березня відбулося друге поетичне турне творчої молоді по Україні, організоване Творчою Асоціяцією „500" і Видавництвом „Смолоскип". У ньому взяли участь упорядники й автори антології „Молоде вино", яка з'явилася у В-ві „Смолоскип" в жовтні 1994 року. Мета турне — презентувати антологію по реґіонах України і в рамках цих презентацій встановлювати тісні контакти з місцевою творчою молоддю, творчо активізувати її, дати їй перспективу в літературному процесі незалежної України, об'єднувати навколо ТА „500".

Маршрут учасників турне пролягав через Львів, Івано-Франківське та Чернівці. У подорожі брали участь молоді письменники Вікторія Стах, Сергій Руденко, Максим Розумний, Андрій Кокотюха, Роман Кухарук, Віталій Квітка (з Литви), а також Михайло Бриних, представник мистецького аґенства „Територія А", яка була інформаційним спонзором.

У Львові, не зважаючи на сильний дощ зі снігом, учасників зустрічав молодий поет Роман Скиба, а відомий письменник Роман Іваничук пожертвував свою лекцію для виступу перед студентами Львівського Університету. У Львові поетичного настрою гостей не зрозуміли працівники міліції, які пильно слідкували за порядком в університеті. Конфлікт з міліцією додав приїжджим поетам доброї слави і сприяв активному розкуповуванню книжок студентами. Згодом відбувся вечір у львівській організації СПУ. Заля була переповнена. Серед присутніх панувала невимушена атмосфера, відчувалося велике зацікавлення приходом в літературу нових молодих поетів і їхньою присутністю у Львові.

На черзі було Івано-Франківське. Деякі учасники турне тут вже вдруге (вперше вони виступали тут в листопаді 1994 року). Місцевий культурний світ виявив зацікавлення „Молодим вином", до якого входять учасники місцевого „Нова ґенерація". Всі вони — Іван Андрусяк, Іван Ципердюк, Степан Процюк, а також Руслан Фуфалько були присутні на вечорі „Станіславські зустрічі". Він відбувся 1-го березня в приміщенні місцевого правління СПУ, ним вели організатор зустрічі С. Процюк та Євген Баран. Заля була переповнена, а серед присутніх переважала молодь. Поет В. Квітка, зворушений увагою до себе і своєї творчости — адже в такому турне він вперше — присвятив гостинному містові свою поему „Князь Ігор" і прочитав її, викликавши різну реакцію авдиторії, не звиклої до нетрадиційних поетичних форм. Учасники турне також зустрілися зі студентами Івано-Франківського Педагогічного Університету, а С. Руденка попросили навіть прочитати студентам кілька лекцій про сучасну поезію.

З Галичини поети переїхали на Буковину. 2-го березня відбувся поетичний вечір у Чернівцях, який зорганізувало місцеве товариство „Запороже", яке представляли Олег Хавич та Олег Яновський. В цей же день вийшло чергове число „Літературної України", де „Молоде вино" названо головною літературною подією 1994 року. Вечір, яким вів Роман Кухарук, відбувся на відміну від попередніх, у кафе „Автограф", що позбавило зустріч будь-якої офіційности.

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

КИЇВ. — У пресовому центрі Міністерства закордонних справ повідомили, що минулого тижня в Токіо створено парляментарну Асоціяцію японсько-української дружби, затверджено її статут і правильник. Асоціяція має на меті розвивати і поглиблювати дружні відносини та співпрацю в галузях сільського господарства, промисловости і в підтримці курсу ринкових реформ. До Асоціяції увійшли 24 депутати з обох палат японського парляменту, які представляють три основні партії — ліберально-демократичну, нову партію та соціялістичну. Україну на установчих зборах представляли перший заступник міністра закордонних справ Борис Тарасюк та амбасадор України в Японії Михайло Дашкевич.

Делеґація України вилетіла до Кореї

Київ (УНІАР). — У понеділок, 27-го березня українська делеґація, очолювана головою Верховної Ради Олександром Морозом вилетіла до Південної Кореї.

Програма відвідин передбачає зустрічі з президентом Кім Ен Самом, головою корейської національної асамблеї, а також відкриття представництва торговельно-промислової палати України в Кореї. Плянується підписати документи про торгівлю та співпрацю в економіці, взаємний захист інвестицій тощо.

ЧЕРНІВЦІ. — Тут виявлено нові випадки облисіння дітей і дорослих. Серед них є такі, у кого у 1988-89 роках ніякої хвороби не було виявлено. Обласний відділ охорони здоров'я зафіксував 245 дорослих хворих, яких вразила ця недуга — аллопеція. Талієва версія не підтвердилася. Натомість знайшлися свідки, що бачили влітку 1988 року на вулицях міста військові машини, з яких щось витекло і вояки в протиґазових масках мили тротуари щітками і милом чи іншим пінним розчином. Мешканців міста тоді ніхто не інформував, що там сталося і ніхто не видавав їм протиґазових масок. Всі свідки невдовзі захворіли, двоє померло. Військова частина, яка тоді стояла в Чернівцях, тепер переведена в Росію.

ОДЕСА. — Кабінет Міністрів затвердив проєкт будівництва Южненського нафтотерміналу потужністю 12 міл. тонн на рік. Будівельники вже використали 10 біл. карбованців асиґнованих Кабінетом Міністрів минулого року. Тепер потрібні нові суми, щоб продовжити будівництво терміналу.

Молодь вшанує Ю. Шевельова

Джерзі Ситі, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Керівник Студії Мистецького Слова Лідія Крушельницька — частий гість у нашій редакції і ми завжди вітаємо її з радістю немов когось близького, що приналежний до „свободячої родини". Тим разом вона однак приходить, щоб розповісти нам не лише про свою працю, а радше про те, що її студія плянує відзначити широко відому в нашій спільноті одиницю, літературознавця, науковця і автора ряду книжок проф. Юрія Шевельова. Його 85-річчя відзначували вже у науковому світі, але вистава театральної групи йому на пошану та ще у виконанні молодих сил — це здається найкращий дарунок, який можна зробити нашому провідному науковцеві. Це ж бо видний доказ, що молодше покоління цінить його працю і знає про нього, — а це не трапляється тепер часто.

Л. Крушельницька під час інтерв'ю в „Свободі"

Тут розуміється напевно заслуга в першу чергу належиться Л. Крушельницькій, але вона скромно того не підкреслює, а радше говорить про приятельське відношення проф. Ю. Шевельова до Студії Мистецького Слова, яке він завжди мав і далі має, даючи постійно поради, вказівки чи помагає у перекладах.

Л. Крушельницька із сантиментом згадує його помічну руку, зокрема про його переклад з французької мови Е. Скріба „Склянка води", що з таким успіхом була поставлена студією.

А тепер 5-го квітня пополудні в Українському Народному Домі в Ню Йорку Студія Мистецького Слова хоче віддячитися своєму менторові та доброму критикові за кожночасну поміч, вшановуючи його постановкою „Івана Вишенського" і „Орфеєвого чуда" Лесі Українки. У першій постановці виступить 12 молодих студійців, а в другій вісім і їхня підготова до тих вистав це також частина віддання пошани проф. Шевельову.

Л. Крушельницька у нашій розмові постійно підкреслює цей великий вклад праці ювілята в українську драматургію і його вплив на атмосферу, яка панує серед групи акторів.

Л. Крушельницька розкладає на столі ряд статтей, рецензій та розповідає нам також про прем'єру „Івана Вишенського" у 1977 році в Ню Йорку, показуючи незвичайно позитивний відгук на постановку в нашій пресі. При тому не можна забути, що із відданням пошани Ю. Шевельову розпочинається також ще ювілей самої Студії Мистецького Слова, що в 1995 році відзначає 30-річчя свого існування.

Скільки п'єс студія має вже за собою, а передусім скільки праці її керівника Л. Крушельницької сьогодні у цій короткій статті годі порахувати. Змінилися актори, з яких багато тепер статечні громадяни, змінилися ті, які помагали в переведенні усіх задумів Л. Крушельницької, але не змінилася вона і не

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

РАДА ВАЛЮТНИХ РЕЗЕРВ з 30-им квітня втратить одного зі своїх членів, Джана ЛаВера, який завжди був прихильником підвищення відсотків на короткотривалі позички. Його відхід дає можливість вже третій раз впродовж року президентові Биллові Клінтонові заповнити це важливе місце у Раді валютних резерв. Дж. ЛаВер на запитання кореспондентів засобів масової інформації про причину його відходу відповів, що „я просто готовий на зміну".

ЗГІДНО ЗІ СТАТИСТИКОЮ ФБІ, грабунки банків у ЗСА за минуле десятиліття подвоїлися. Одначе більшість з них — це аматори цього діла, переважно особи які мають фінансові клопоти та уважають, що це найшвидша розв'язка для їхніх проблем. У 1983 році сума пограбованих грошей з банків виносила 20 міл. дол., а вже у 1993 році ця сума зросла до 90 міл. дол. У Чикаґо від початку року здійснено 51 банковий грабунок, все ж таки перед у цьому ділі веде Лос Анджелес, і взагалі грабунки банків є найбільш популярними у західних стейтах країни в порівнянні з іншими реґіонами.

У СВІТІ

ЯПОНСЬКИЙ УРЯД вирішив надати Україні, Білорусі і Казахстанові пільгові митні тарифи на товари, що привозяться з цих країн. Практично це означатиме, що митні тарифи взагалі будуть відсутні, що великою мірою полегшить експорт українських, білоруських і казахських товарів у Японію, а тим самим піднесенню національних економік тих трьох країн. Як відомо, Україна вже користується наданим Токіо режимом сприяння у доставах виробів чорної і кольорової металюрґії.

КОЛИШНЬОГО МІНІСТРА зовнішньої торгівлі Італії, 65-річного Ренато Руджієро призначено генертальним директором Світової торговельної організації. Від 1-го травня він замінить на цьому пості ірляндца Пітера Сетарленда. Суперечки, кому має належати ця течка, тривали дев'ять місяців, аж поки сторони — Европейський союз, ЗСА, азійтські та африканські країни досягнули компромісу. Він полягає в тому, що Р. Руджієро буде виконувати свої обов'язки протягом лише однієї чотирирічної каденції, відтак його замінить неевропеєць. Азіятська група погодилася на цей варіянт тільки після того, як їй пообіцяли запровадити четвертий пост заступника генерального директора. Ним стане південний кореєць Кім Чголь Су.

ЗГІДНО з рішенням польського уряду, на території країни створено понад 20 так званих „депортаційних центрів", тобто таборів для нелеґальних еміґрантів. Ці центри охороняє поліція. Кожна особа, затримана під час незаконного переходу польського кордону, повинна протягом 90 діб залишити Польщу. Табори якраз з цією метою й засновані, щоб іміґраційна служба мала досить часу для з'ясування усіх формальностей. В 1994 році на території Польщі затримано 15,000 нелеґальних іміґрантів.

В ДУШАНБЕ, столиці Таджикістану, відбулася зустріч таджицького прем'єр-міністра Джамшеда Карімова з амбасадором Ірану алі-Ашрафом Моджтагед-Шабестарі. Мова йшла про те, що Іран готовий продавати Таджикістанові нафту і газ. З цією метою колишня совєтська республіка плянує реконструювати залізницю від Сераґсу до Бендер-Аббасу, щоб з її допомогою дістати доступ до Перської затоки. Амбасадор Ірану, зі свого боку, запевнив, що його країна допоможе таджикам краще розвідати їхні підземні надра, а також спорудити декілька важливих промислових об'єктів.

НОРВЕГІЯ надала можливість повернутися на історичну батьківщину нащадкам норвежців, які мешкають тепер у Росії. Кожний російський норвежець, який схоче переїхати на землю своїх дідів та прадідів, дістане від норвезької влади 280,000 крон (45,000 дол.). Мова йде про ті норвезькі родини, що осіли на Кольському півострові до революції 1917 року, не маючи змоги вернутися додому, оскільки большевики відразу закрили всі свої кордони, в тому числі і з Норвегією.

„БРИТАНСЬКИЙ медичний журнал" оприлюднив висліди дослідження, проведеного Світовою організацією здоров'я разом зі спеціялістами України, Білорусії і Росії. За останні п'ять років у 22 рази понад допустиму норму збільшилася кількість захворювань раком щитовидної залози в Київській, Житомирській, Рівненській, Черкаській і Чернігівській областях України, у 20 разів — в Брянській і Калузькій областях Російської Федерації. У Гомелі, Білорусь, від 1986 року, коли сталася катастрофа на Чорнобильській АЕС, до 1990 року рак щитовидки виявлено у 21 дитини у віці до 15 років. А від 1991 до 1994 року вже у 143 дітей. Це складає 96.4 випадка на 1 міл. осіб, що майже у 200 разів перевищує допустиму норму.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Радять раду комуністи

Для багатьох наших читачів, які зжилися вже з ідеєю незалежности України, дещо дивно було дізнатися з газет, радіо і телевізії, що 11—12-го березня цього року в серці нашої батьківщини Києві відбувся 2-ий З'їзд Комуністичної Партії України.

Сама лише згадка про Комуністичну партію викликає у кожного з нас неприємні асоціяції. Мимоволі пригадуються сім мільйонів жертв, які загинули мученичою смертю у роки штучно викликаного голоду, сталінські репресії і примусова колективізація з „розкуркулюванням" заможних, працьовитих хліборобів, вивезення на Соловки, Сибір і Воркуту. Спадають на думку мільйони розстріляних у тюрмах і підвалах НКВД, замучених непосильною працею у совєтських концтаборах. Перед очима постають Вінниця, Биківня, Дем'янів Лаз, де були знайдені жертви злочинів большевицьких окупантів. За наказами вождів Комуністичної партії були знищені сотні письменників, політичних і культурних діячів, наші духовні наставники — єпископи, священики, пограбовані і зруйновані святині-церкви... Цей перелік злочинів, вчинених Комуністичною партією проти українського народу, як і проти інших народів колишньої совєтської імперії, можна продовжувати до безконечности, бо за жорстокістю і чисельністю їм у світовій історії нема рівних.

І ось нині, на четвертому році нашої державности, — з'їзд комуністів України! Правда, за своїм маштабом це вже не той з'їзд, що за панування режиму, коли Комуністична партія була єдиною, правлячою, всемогутньою партією. Із 3.2 мільйона комуністів України нині їх залишилося всього 140,000. Після розпаду Совєтського Союзу ряди зненавидженої народом партії стали катастрофічно рідшати. З неї виступили майже всі письменники, журналісти, діячі науки, культури, мистецтва. Адже чимало з них свого часу стали комуністами в силу обставин — з примусу, із-за посади. Деякі, дізнавшись про злочини партії, прозріли, не захотіли далі нести на собі тавро члена партії — вбивці мільйонів. Переважна більшість колишніх комуністів України проголосувала за незалежність України і нині вірою і правдою служить їй.

Кожний з'їзд покликаний обговорити підсумки зробленого, накреслити пляни на наступні роки. Тому логічно було чекати цього і від форуму комуністів України. Здавалося, його делегати, усвідомлюючи історичний момент, постараються знайти шлях, як вийти з економічної кризи, в якій опинилася їх країна, підтримають курс Президента на проведення реформ, відмовляться від старої політики і засудять злочини комуністичної системи. Та цього не сталося. Навпаки, вже на самому початку було прийняте рішення вважати 2-ий З'їзд також і XXX з'їздом КПУ „у зв'язку зі спадкоємністю". А це значить, що нинішні партійці оголосили себе прямими спадкоємцями Комуністичної Партії України у складі КПСС, забороненої в серпні 1991 року.

Виступаючи на з'їзді з промовою, яку деякі кореспонденти назвали „нетрадиційною", навіть „агресивною", перший секретар ЦК Петро Симоненко критикував Президента за його курс на приватизацію, за „перетворення землі на товар" і заявив з високої трибуни, що комуністи не підтримують Леоніда Кучму, бо він проводить лінію „свого попередника". А щодо співпраці з ним, то вони готові лише на основі прийнятої на з'їзді програми КПУ, в якій прямо сказано, що Україна повинна повернути на колишній шлях соціялістичного розвитку, відкинути ідею незалежности і виступити за відновлення Союзу, який тепер буде називатися Союз Рівноправних Суверенних Соціялістичних Держав.

Але найбільше турбує партійного секретаря, що Україну, на його думку, „перетворено на сировинний придаток Заходу", замість того, щоб і надалі бути вірним рабом Російської імперії. Псевдопатріоти навіть затвердили у своїй програмі пункт про надання російській мові статусу офіційної. Правда, проти цього голосували переважно делегати західніх областей України, побоюючись, що це значно ускладнить діяльність КПУ в їх реґіоні.

Насторожує, що у партійному з'їзді взяли участь керівники незалежної держави, члени Кабінету Міністрів, директори підприємств, голови колгоспів, а у Президії сиділи голова парляменту Олександер Мороз і відомий поет Борис Олійник. Цим вони ще раз показали своє справжнє обличчя.

„Перемога буде за нами!" — вигукнув на закінчення свого виступу партійний вождь П. Симоненко. Дивно, що історія Комуністичної партії досі нічого не навчила його.

М. Мельник

ПРОПАҐУЮЧИ НЕОБХІДНІСТЬ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ В УКРАЇНІ

I

В Україні тривають дискусії на національно-політичні теми. Говорять і дискутують про членство України у Співдружності Незалежних Держав та в Міждержавному економічному комітеті, про Крим, про розподіл Чорноморської фльоти, про мову, про злочини колишньої КПУ і КПСС, про імперські апетити Росії, про Чечню і т.д. Та приходять вибори, і надто багато людей голосує за комуністів.

Ту ситуацію не тільки можна, але й конче треба змінити. В дійсності, її треба змінити майже за всяку ціну. Зробити це можна за допомогою безперестанної дискусії не тільки на національно-політичні, але й на актуальні економічні теми, а зокрема на тему економічних реформ. Є життєво конечним, щоб український народ в тій ділянці перевиховати. Тільки тоді вплив комуністів у народі зменшиться до тої міри, що вони перестануть бути перешкодою у проведенні економічних реформ, а разом з тим і у розбудові української держави.

Президент Кучма кілька місяців тому зробив у тому напрямі заклик до засобів масової інформації. Останніми часами можна теж завважити трохи більше публікованих розмов з депутатами і високими урядовцями та банкірами та статтей публіцистів, народних депутатів, високих урядовців і економістів. Та того всього є замало.

Як ті справи повинні б виглядати, можна бачити на прикладі Америки. Коли голова Центрального банку оголосить зміну у процентах на позички, тоді і публіцисти, і політики, і економісти дуже жваво і масово реаґують у часописах, телебаченні і радіо. Реаґують теж дуже сильно на зміни в індексах цін, у державному бюджеті, в податках, в балянсі закордонної торгівлі тощо. Президент у своїй ролі голови партії і його Уряд ті дискусії дуже часто ініціюють, а вже принаймні беруть у них активну участь. Робляться часто опитування публічної думки, які вказують на те, що публіка не спить, а на ті речі реаґує, що не залишається без наслідків на акції політиків. Остаточно реакція та знаходить свій вислів у виборах.

Очевидно, проблема у формуванні публічної опінії в Україні є значно складніша, ніж на Заході. Щойно кілька років тому люди знали про те, що на світі діється, майже виключно з „уст" комуністичних пропаґандистів. Іншими словами, вони не мали майже ніякої можливости порівняти свій і спосіб, і економічний рівень життя з економічно розвиненими демократіями світу. Ніякої дискусії на ті теми не було. В наслідок того комуністам є багато легше знаходити підтримку для своїх програм, хоч серед колишніх республік СССР програми ті є найбільш реакційні і утопічні.

Та що повинно нас ще більше непокоїти, це те, що інтеліґентні люди, які є теж прихильниками економічних реформ, не раз чи несвідомо, чи через незнання з огляду на брак публічної дискусії, реаґують на деякі економічні прояви чи потягнення Уряду цілком противно від того, як вони повинні б реаґувати. Їхні постави є гостро наступальні в справах злочинів КПУ чи КПСС, як теж і в справах російського імперіялізму, мови, чи інтерпретації історії, та їхня реакція на програми, постанови і заклики комуністів позначується або мовчазністю, або дивною розгубленістю.

Комуністи, як то кажуть, „їдуть на конику" оборони бідних. Дивлячись не велику кількість бідних в Україні, така політика є надзвичайно корисна. В одному важному випадку вони вимагають підвишки платень, пенсій та більше грошей на інші соціяльні потреби. Теоретично, Уряд міг би роздобути гроші на ці підвишки або з державної позички, або з вищих податків, або перевівши гроші з одного місця в бюджеті на друге, або з „позички" від Національного Банку, себто за допомогою друку нічим не покритих грошей.

(Закінчення буде)

Д-р Василь Верига

ДО ДЖЕРЕЛ УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОГРАФІЇ

Бібліографія — це надзвичайно важливий інструмент у наукових дослідах і вона є першоджерелом для кожного дослідника, бо вказує, що на дану тему вже було зроблено й опубліковано. Другим надзвичайно важливим допоміжним чинником у дослідженнях є різного роду покажчики, іменні, географічні, предметні та інші. На жаль, в українознавчих працях, зокрема опублікованих в Україні, появляються навіть і наукові твори без покажчиків, в більшості з уваги на додаткові кошти. Однак видавці забувають, мабуть, про те, що їхні заощадження на покажчиках спричинюють далеко більші кошти для дослідника витратою дорогого часу, який мусить читати цілий твір, щоб довідатися, чи там є щось, що відноситься до досліджуваної ним теми. А що дослідник того часу не має, то він переочує не раз дуже цінні твори тільки тому, що в них немає індексу.

До найбільш відомих бібліографів в українській діяспорі є, поза всяким сумнівом, д-р Максим Бойко, ревний дослідник Волині і засновник Осередку Бібліографії Волині. Він почав свою бібліографічну працю в Канаді в 1949 році і виявився дійсно плідним бібліографом. Серед його бібліографічного доробку важливе місце займає „Покажчик до Записок НТШ", в яких знаходиться величезна кількість джерельного матеріялу до майже всіх ділянок українського культурного життя.

Не так давно, в 1993 році, появилася його 85-сторінкова студія-бібліографія англійською мовою під назвою „Три орієнтири української бібліографії, 1073–1832. Вона складається з трьох частин: „Історичні основи української бібліографії", „Перша друкована бібліографія індивідуальних авторів" та „Навчання бібліотекознавства і бібліографії у Крем'янецькому Ліцеї у роках 1808–1832". Крім короткого біографічного нарису першого бібліографа у Східній Европі Василя Анастасевича (1775–1845), із переліком його ж бібліографічних праць, книга має ще і 5 сторінок бібліографії творів-студій „Ізборника Святослава, 1073 і 1076" із близько 70 назвами кирилицею та 11 назв латинкою. Згідно із прийнятою на Заході практикою, праця має також покажчик імен, в якому, на жаль, помилково переставлені сторінки 84 і 85.

В першому розділі праці Бойко подає загальні інформації про „Ізборник Святослава 1073" та обговорює першу на Сході Европи бібліографію, докладніше список книг Святого Письма, що знаходиться в „Ізборнику" й нараховує 90 назв, 47 Старого Завіту і 23 Нового Завіту, які рекомендувалося читати, та 23 книги заборонених, здебільша світських апокрифів. Тут же і чотири сторінки у фоторепродукції „Ізборника" (505–508), писаних кирилицею.

З цього „Ізборника", як і з інших літописів, довідуємося, що вже в тих часах серед русичів-українців не бракувало людей, як це підкреслює Бойко, які бажали висловлювати свої думки не тільки словами, але також і на письмі і їх він нараховує 15, почавши від князя Володимира Великого — до князя Володимира Мономаха та Василя Волинянина. Останній залишив по собі опис про осліплення князя Василька Теребовельського, що знаходиться у „Повісті временних літ", найстаршому українському літописі.

Пишучи про найстаршу українську та взагалі східньослов'янську бібліографію, Бойко не забув згадати і про Івана Федоровича, першого друкаря в Україні, якого росіяни звуть „Федоров" і твердять, що він був росіянином. Бойко твердить, що „Федоров" був з українського роду і, прибувши в Україну, змінив прізвище на місцевий лад. І тут виникає питання, чи Федоров-Федорович змінив прізвище на місцевий лад в Острозі чи в Москві, а прибувши в Україну, повернувся до первісної форми прізвища?

В Західній Україні до вибуху Другої світової війни цього друкаря називали Федоровичем, щойно з приходом совєтської влади в Західню Україну в 1939 році, Іван Федорович став Іваном Федоровим. Така зміна заінтриґувала автора цих рядків і він хотів устійнити, чи Іван Федорович був Федорович чи Федоров? Нагода вияснити це питання прийшла в бібліотеці Торонтонського університету. Переглядаючи дуже докладно книги, друковані Федоровичем, які закінчувалися подякою Господеві, що дозволив той твір скінчити, слідував підпис друкаря Іван Федорович а не Іван Федоров. І тут не зрозуміло, чи українець Федорович, прибувши до Москви, пристосувався до місцевої московської форми прізвища і став Федоровим, а повернувши в Україну, привернув й оригінальне прізвище? Це питання також повинно бути з бігом часу вияснене.

Сторінки 18–29 появилися також окремою публікацією під назвою „Літописний каталог книжок в Київській Русі-Україні, 1703", яка вийшла у видавництві бібліотеки Індіянського університету в 1993 році. Треба підкреслити, що д-р Максим Бойко, перебуваючи далеко від рідної Волині, у Канаді і в ЗСА, дуже віддано працював на найбільш занедбаній ділянці української науки, на бібліографії, яка є необхідна для вивчення українознавства і за це йому належиться признання.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ
Володимир Барагура

Книжкові видання західньої діяспори — євшан-зілля для східньої діяспори

Від незнайомого мені громадського діяча й принагідного дописувача до „Свободи" я отримав такого листа:

Давно хотілося мені написати до Вас коротенького листа, бо вже давно ношу в собі одну просьбу до Вас, тільки оце тепер я набрався відваги написати. Дозвольте, що напишу трохи про себе. Я є членом Товариства Української Культури міста Владивосток на Зеленому Клині. Тут, на Далекому Сході, я живу уже 40 років, але моя рідна земля є Галичина (Львівщина).

Про життя та працю нашої громади не пишу, бо про це друкувалося в моїх дописах у „Свободі" та в інших американських та канадських часописах. Літом цього року поїду до свого рідного Львова. Останній раз у Львові я був у 1992 році, коли був делеґатом на Світовому форумі українців у Києві.

Тепер напишу про свою просьбу до Вас. Отримуючи книжки для нашої громади від наших співвітчизників з Америки та Канади (ми почали збирати свою бібліотеку), я звернув увагу на Ваші видання: „Меч і книга", дуже цікаву, історичного змісту, особливо на „Калиновий міст". Вже другий раз я почав читати. Хочу сказати, що з таким безмежним зворушенням я ще нічого подібного не читав. Цілий зміст книжки, всі оповідання читаються з великою приємністю, хочеться, щоби ці оповідання ніколи не закінчувалися. Читаючи, на мене повіяло рідним теплом з нашої дорогої України, з нашої Галицької землі. Своїми оповіданнями Ви до глибини зворушили струни моєї душі та повернули мене в ці далекі роки дитинства та юності. Коли мене огортає туга за рідною, батьківською землею, то я беру в руки Ваш „Калиновий міст" та читаю знов вже перечитані оповідання, щоби заспокоїти свою велику хворобу-носталгію. Але так чудово написане Ваше оповідання „Святий Миколай — леґенда чи дійсність?" Бо я вірю в цього Святого Угодника, котрий кожного року приходив і приносив нам, дітям, свої і дарунки. Збираю його образочки, котрі кладуть до книжок і присилають для нашої бібліотеки з Канади Йосип Тереля та Леся Храплива.

Прислав для мене з Канади Ярослав Пришляк, походить він з Миколаєва (Львівщина), книжка називається „Два брати-ідеалісти". Св.п. Петро Моцюк прислав мені в останні дні свого життя свою книжку „Пройдений шлях", де Ви гарно написали своє вступне слово, а теж маю книжки і від інших авторів.

Високоповажаний Пане Барагура, я був би дуже щасливий, безмежно вдячний Вам, якби в моїй домашній бібліотеці могла бути якась Ваша книжка з автографом для мене.

Прийміть наші поздоровлення та від щирого серця бажаємо Вам доброго здоров'я.

Слава Україні!

Василь Світальський

„БИЙ СВОГО..."

Недавно Морлі Сейфер, у пашквільному виступі на телепрограмі „60 хвилин", використав виступи лідерів скрайньо націоналістичної партії УНА—УНСО. Ця програма завдала багато шкоди Україні, і частину вини можна спокійно покласти на поріг УНА—УНСО.

У „Свободі" з 15-го березня ц.р. на першій сторінці появилась вістка під заголовком „Слідство у справі продажу дітей тримається в секреті". Там написано, що „Голова Львівського комітету УНА—УНСО Андрій Шкіль на пресовій конференції 7-го березня розповів, що справа продажу дітей за кордон набрала розголосу ще півроку тому і до цього начебто причетний лютеранський священик". Телефонував до мене широковідомий із своєї доброчинної праці на добро України пастор Ярослав Шепелявець. Глибоко він обурений „таким" зовсім безпідставним натяком і передруком цього натяку в „Свободі". Він чітко заявив, що ніяк не причетний до цієї ганебної афери.

Пастор Шепелявець знаний з того, що робив і робить велике добро в Україні за гроші лютеранів Америки. Доброчинна організація „Думки про Віру" дала майже 85,000 дол. на 65 комп'ютерних систем для шкіл у південній та східній Україні. На перші шкільні підручники, буквар та читанки, які видав Координаційний Комітет Допомоги Україні, пастор Шеп переслав 100,000 дол. Виступив він і на першому синоді Української Автокефальної Православної Церкви і заявив, що тому що Україну засипають бібліями російською мовою, він друкуватиме і надсилатиме біблії українською мовою. Тільки через Товариство „Просвіта" було розповсюджено 200,000 біблій Огієнка, такої як бажали православні в Україні. Цей добродій відповідальний за поважні посилки харчових продуктів від фармерів Америки, за лікарні „на колесах", які відвідують глухі села та надають медичну опіку, нові підручники, допомогу школам, інститутам. Багато більше ще можу вилічити та немає потреби. Згадаю тільки, що ця невтомна праця пастора Шепелявця для добра України була визнана колишнім Президентом України Леонідом Кравчуком, коли він надав йому звання Заслуженого Діяча Культури України — передавалось це на телевізії на цілу Україну.

І ось безпідставний напад на цю чесну людину лідером табору бойових патріотів, які посилають молодь України на збройні конфлікти у Придністров'ї, Абхазії та Чечні, а дозволили катові України Лазарові Каґановичеві померти природною смертю, і не турбуються, що вбивця полк. Коновальця Судоплатов хизується цим вбивством у своїх мемуарах, ходить спокійно вулицями Москви, одержуючи доляри із Заходу, авторські права ці мемуари. Нагадується м ні приповідка „Бий свого, щоб чужі боялись".

Роман Воронка
Мейплвуд, Н.Дж.

Мирослав Троян

600-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ХОДОРОВА

I

Ходорів Львівської области величаво відзначив 16—18-го вересня 1994 року 600-ліття свого існування. Найбільш поширеною леґендою є, що місто Ходорів заложив Ходор із своїми трьома братами-княжичами Данилом, Васьком й Іваном. У 1394 році була виставлена грамота для міста, яке розкинулось на острові, утвореному поміж ставом і одним із рукавів річки Луг. У XV столітті тут збудовано замок з укріпленнями, відокремлений від міста глибоким ровом і перекидним мостом. Становище міщан, підданих великих польських маґнатів, було важким, і тому народ під проводом Богдана Хмельницького брав участь у визвольній війні українського народу. Свідками тих подій є козацькі могили, які височать неподалік Ходорова. На одній із могил стояв великий камінь із написом „Тут спочивають мої милі козаки! Богдан Хмельницький". Однак у 30-ті роки, під час польської окупації, того каменя не стало... Старі люди переказували, що шляхом із Рогатина на Березівці проходив козацький відділ Б. Хмельницького, і тут попав на Ходорівський замок. Залога замку несподівано напала на них і побитих товаришів похоронили козаки за тодішнім звичаєм високо на могилі.

Протягом століть мешканці Ходорова пережили багато різних окупацій, війн, епідемій і голоди. Однак наші предки переборювали всі лиха й перешкоди та зберегли для нас рідну мову, культурні й релігійні надбання та виховали нове покоління в дусі державного патріотизму для добра України. Велику заслугу в тій щоденній напруженій та невсипущій праці мали Товариство „Просвіта" і „Рідна Школа" в Ходорові. Спершу було засновано читальню „Просвіти" в 1910 році, а перші загальні збори товариства відбулись 2-го квітня 1911 року. Кружок „Рідної Школи" в Ходорові існував від 1914 року. В червні того року відбулися перші загальні збори і на них вибрано головою товариства Стефанію Кабаровську, жінку залізничого урядника, і Стефанію Крвавичеву, жінку пароха села Отиневич, заступницею голови. Затверджено плян праці, однак вибух Першої світової війни не дозволив провести в життя намічені пляни. Після війни кружок „Рідної Школи" відновив свою працю 22-го червня 1922 року під проводом С. Крвавичевої. Були великі пляни: заложення народної школи, захоронки, гімназійні курси, курс шиття і крою і курс кошикарства. Однак більшість тих плянів не можна було втілити в життя через брак приміщення і засобів.

У той час найбільшою потребою були т.зв. гімназійні курси, і від того почалася праця. Інфляція польського злотого, який летів стрімголов з десяток на сотні, тисячі і мільйони не тільки з місяця на місяць, але навіть з дня на день, не дозволяла нормальних винагород учителям. Врешті платні унормовано курсом пшениці. Ціною пшениці учні оплачували науку — пшеницею платили учителям. Містилися ці курси по різних приватних домах міста, часто в невідповідних мешканнях та ще й залежних від потреб власника. На засідання старшини кружка „Рідної Школи" 22-го квітня 1924 року запросили д-ра Корнила Трояна, адвоката в Ходорові, і він порадив зайнятися більш практичними науками та курсами. Щоб роздобути фонди, радив зробити скриньки „Рідної Школи" і передати їх до кожної установи, в якій можна було б збирати добровільні датки. Д-р Троян запропонував також оподаткувати всіх громадян Ходорова одновідсотковим податком від місячних заробітків в користь кружка та пильно зайнятися збіркою на „писанку", що тоді була оголошена. В 1925 році С. Крвавич, голова кружка, заклала курс шиття і крою, проведено шевський курс, який згодом перетворився в незалежну кооперативу. В той час виринула думка закладати дитячі садочки, які згодом гарно розвивалися не тільки в Ходорові, але також у довколишніх селах.

На загальних зборах 2-го лютого 1927 року вибрали головою кружка „Рідної Школи" д-ра Андрія Стронціцького, адвоката в Ходорові, однак він після дев'яти місяців вийшов з „Рідної Школи", передавши її провід в руки тодішнього заступника голови о. Миколи Мельничина, який допровадив працю до наступних загальних зборів товариства. На загальних зборах 16-го травня 1928 року з ініціятиви д-ра К. Трояна, що в той час був сенатором від УНДО (Українське Національне Демократичне Об'єднання), вибрали головою „Рідної Школи" надрадника суду Олексу Саляка, старшу і загальношановану людину, а працю в товаристві перебрав д-р К. Троян. Після довгих зусиль першу клясу української „Рідної Школи" вдалося відкрити в 1928—29 шкільному році.

Спочатку наука відбувалася в колишньому будинку Українбанку (Народний Дім), який відновлено після знищення під час і після Першої світової війни. Перша кляса „Рідної Школи" мала у тому році всього 9 учнів і учениць. Кожного року кількість учнів і кляс збільшувалася, і в 1937—38 роках досягнула 165 учнів. Брак відповідного приміщення примусив провадити науку деяких кляс в домі М. Кудликової, що знаходився якраз навпроти Народного Дому.

В 1932 році відійшов у вічність О. Саляк і провід кружка „Рідної Школи" зайняв великий ентузіяст школи, заступник голови д-р К. Троян, який без перерви провадив його аж до початку Другої світової війни.

Реорганізація шкільництва в Польщі в 1932 році вимагала поширення науки вселюдної школи третього ступеня із чотирьох до семи кляс, а дітей, що йшли на дальшу науку, приймали до гімназії після шостої кляси. Цей закон приніс старшині кружка багато клопотів, бо треба було опрацювати нові статути школи, постаратися, щоб шкільні власті прийняли і затвердили їх, дістати дозвіл на нову школу та роздобути фонди на її поширення. Треба було також підшукати додаткових учителів, нові кабінети, шкільне приладдя, лавки та книжки.

(Закінчення буде)

Слово за тобою, молоде!

Коли запалюється вогнище з вірою в кращу долю, те вогнище справді палає незгасимим полум'ям і з часом стає маяком для прийдешніх поколінь.

Таким унікальним вогнищем можна назвати церкву св. Покрови УАПЦ в ЗСА в Рочестері, Н. Й., заснованою невеликою громадою православних скитальців, які почали прибувати до Рочестеру в роках 1948-49. Першу Службу Божу було відслужено 23-го липня 1950 року в невеличкому наймленому приміщенні, а вже 22-го серпня 1954 року Архиєпископ Мстислав в сослуженні Архимандрита Петра Опаренка посв'ятив власний храм парафії. Так почався справжній злет невеличкої громади горстки ентузіястів, які ще на хліб денний не заробили, а про Храм Божий подумали. За кілька літ жерственної праці було організовано хор, сестрицтво, школу українознавства для дітвори та школу англійської мови для дорослих. Громада росла як на дріжджах, ставало тісно. В 1970 році було куплено чудову п'ятиакрову ділянку землі й громада зі спавжнім запалом взялась до побудови храму, парафіяльного дому, будинку для св'ященика та паркувальних площ. Минали роки, потроху відходили у вічність ініціятори й засновники цієї Христової громади, а на їхнє місце ставали молодші й продовжували розбудовувати цей релігійний і громадський осередок. В 1969 році було засновано братство ім. св. Архистратига Михаїла, в 1977 році зорганізоване перше бінго, а в 1978 році Владика Мстислав в сослуженні о. А. Ситника посвятив наріжний камень нового храму. Так почався ще один період росту колись невеличкої громади. В 1981 році Сестрицтво св. Покрови зорганізувало друге бінго, а зустріли його закінченням будови імпозантного храму

28-го листопада 1982 року Архиєпископ Марко в сослуженні настоятеля парафії св. Покрови о. Федора Коваленка в присутності численних гостей, вірних та урядових представителів міста довершив посвячення величавого новозбудованого храму за проектом архітектора Григорія Хорошого (Торонто, Канада).

За кілька наступних літ парафія обладнала й прикрасила внутрішність храму, найбільшою прикрасою якого став іконостас, виконаний в Греції за проєктом архітектора Івана Бутенка, одного із основників будови храму св. Покрови. Так настав 1988 рік, ювілейний рік Тисячоліття Хрищення України — з Господньою допомогою парафіяни церкви св. Покрови

Молодь відвідує старших віком громадян.

в стилі козацького барокко. Треба зауважити, що цей регіональний і національний осередок українського православ'я в ЗСА був збудований зусиллями кількох поколінь української діяспори. З відходом старшого покоління до праці прийшла наша молодь, яка, треба думати, забеспечить і подальший розвиток цього осередку. Відрадно бачити готовність нашої молоді засукати рукави й стати на відповідальне місце для дальшої розбудови такого незвичайного дарунку Божого — багатомільйонового маєтку на славу українського імені в Америці.

Якраз тепер парафія св. Покрови в Рочестері переживає ще один прояв руху вперед завдяки її молодому й енергійному настоятелеві о. Олегові Куликові. Поряд з іншими цікавими нововведеннями в релігійно-громадське життя парафії о. Олег під час останніх Різдвяних свят заініціював відновлення св'ятої коляди для парафіян св. Покрови силами співучої парафіяльної молоді. З тих чи інших причин наша традиційна коляда за останні роки якось заглухла серед нас і раптова поява наших колядників під час цьогорічних Різдвяних свят зворушила наших людей до сліз. Особливо були схвильовані наші старші пенсіонери, які за станом здоров'я перебувають в притулках для старших людей. Треба було бачити сльози цих людей, щоб зрозуміти їхій біль і невтішність їхнього перебування серед чужих їм людей, в чужих обставинах, з чужими звичаями, чужою стравою і т.д. І тут серед колядників народилась думка збудувати свій власний, український старечий дім. Адже старше покоління, покоління наших батьків змогло нажити багатомільйоновий маєток при малих заробітках, то чому ж ми, молодь з кращими заробітками, не зможемо збудувати пристойний старечий дім, який може й нам колись здасться? Ні, ми зможемо збудувати такий старечий дім, де б і ми змогли найти колись притулок в рідній національній атмосфері. Почулись голоси, що негоже нашим людям поневірятися по чужих кутках, наші родичі заслуговують на кращу старість! При тому нагадувалось, що п'ять років тому церква св. Миколая, яка з'єдналася з церквою св. Покрови, „принесла в дар" Покрові прекрасну ділянку землі з будинком мало не на самім березі озера Онтаріо, це й могло би стати зав'язком українського дому для старших. Виходить, що слово за нашою молоддю, якщо вона піде слідами своїх батьків і дідів і збудує такий дім, слава українського імені в Рочестері не вмре, не поляже повік!

Павло Прокопенко

Молодь...

(Закінчення зі стор. 1)

змінився прихильний вплив Ю. Шевельова, який, як вона зі сантиментом каже, завжди оцінював безпосередньо, що зле, а що добре було у постановках і ніколи не відмовив поради чи помочі. Він теж постійно писав театральні рецензії, а його есеї були Л. Крушельницькій завжди помічні у її нелегкій праці керівника молодечого театру.

Тим разом 5-го квітня помагають їй у вшануванні проф. Ю. Шевельова давні та постійні співробітники — Владислав Клех у декораціях, проф. Ігор Соневицький у музиці, у хореографії Рома Прийма-Богачевська і Ольга Ковальчук-Івасівка, у костюмах Марія Шуст і Ірка Лішман, а у світлі Юрій Гречило. Усі вони це повні посвяти співробітники, які, як багато інших, віддають свій час, сили і працю з ідейних мотивів, а тим разом ще із шани до такої виїмкової одиниці як проф. Ю. Шевельов.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ! ШАНОВНІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Чи вам відомо, що завдяки Фондові Відродження України при УНСоюзі зроблено і робиться чимало корисних справ для становлення незалежної, демократичної, правової української держави? На сьогодні цей фонд видав на свої благочинні акції 544,000дол. Ось, наприклад, завдяки цьому фондові УНСоюзу

—З фінансовою підтримкою УНСоюзу та Фонду Сороса, фундація American Medical Resources Foundation, Inc. закінчила проєкт встановлення відділу серцевої опіки (Cardiaccare) на 14 ліжок при Київському Інституті кардіо-васкулярної хірургії.

Спеціяльна ґрупа фахівців з Америки встановлювала у відділі модерну лікувальну апаратуру, навчила техніків, як нею опікуватися, а лікарів — як її використовувати;

Якщо ви вважаєте, що діяльність УНСоюзу в рамках Фонду Відродження України є справді корисною, то закликаємо вас допомагати своїми посильними пожертвами для її успішного продовження.

Чеки просимо виставляти на Ukrainian National Association – Fund for the Rebirth of Ukraine, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ВУНСАКЕТ, Р. Ай.

— повідомляє, що —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

в суботу 8-го квітня 1995 р. о год. 1-ій по пол.
в залі ST. MICHAEL'S Ukrainian Orthodox Church Parish Hall

74 Harris Avenue, WOONSOCKET, R.I.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів:

73, 93, 122, 177, 206, 241.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо:

У нарадах візьме участь:

Олександер Ю. Благітка, касир УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Леон Гардінк, голова
Юрій Калита, секретар української мови
Теодор Клован, секретар англійської мови
Дженет Бардел, касир
Олександер Худолій, Почесний Голова Округи

Творча...

(Закінчення зі стор. 1)

Наступного дня відбулася зустріч зі студентами Чернівецького Університету, де зроблено підсумки турне та відбуто розмову про літературу взагалі, а не лише про поезію. Зі зустрічі можна зробити один висновок — молодь периферії в силу багатьох обставин лишається обділеною столичною увагою, тому подібні зустрічі сприймаються не стільки як можливість дізнатися про нову книжку і послухати чужі вірші, скільки як змога поспілкуватися, поділитися задумами, спробувати втілити їх у життя за допомогою нових знайомств. Можна було запримітити серед переважної більшости учасників зустрічі, майбутніх педагогів, велике бажання мати свою сучасну літературу, яка не була б архаїчною, а відповідала б їхнім ідеям і прагненням.

Після успішного турне в західніх областях готується на весну велике турне по східніх реґіонах України. Підготовляється однотижневий семінар-конференцію творчої молоді України, очікується вихід антології сучасної прози тридцяти молодих, початкуючих прозаїків.

Замість квітів на могилу **бл. п. д-ра РОМАНА МОРОЗА** складаємо 200 дол. на медичний фонд жертвам Чорнобиля. Достойним — дружині та родині покійного висловлюємо щирі співчуття.

ОЛЕКСАНДЕР і МИРОСЛАВА БІЛАН

ПОДЯКА

Дня 16-го листопада 1994 р. несподівано в наслідок серцевого удару відійшов у вічність на 37-му році трудолюбивого, повного плянів і надій, життя наш найдорожчий і незабутній СИН, МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і ВУЙКО

СВ. П.

АНДРІЙ БОГДАН КОБРИН

уроджений 19-го квітня 1958 р. в м. Баффало, Ню Йорк, похоронений на цвинтарі Ocean View Cemetery в Статен Айленд, Н.Й.

Цією дорогою висловлюємо нашу щиросердечну подяку всім рідним, приятелям і знайомим за численні телефонічні, писемні й особисті вислови співчуття і слова потіхи-розради.

Особливо дякуємо рідним, які приїхали з далеких місцевостей, щоб особисто віддати свою останню прислугу і пошану нашому незабутньому покійникові: вуйкові покійного Володимирові Осадців з Баффало, Н.Й.; шваґерці Керін Амаротіко, яка прилетіла з далекого стейту Ореґон; і кузинам покійного Ірині-Зірці Ренстром з Фініксу, Арізона, Катерині Daehn з Пітсфорду, Н. Й. і Петрові Осадців з дружиною Еллен з Рочестеру, Н.Й.

Рівнож дякуємо парафіянам української католицької церкви Пресвятої Трійці в Статен Айленд і членам Клюбу „Ківаніс" в Статен Айленд, які чисельно і зорганізовано прибули до похоронного заведення, а також представникам Братства б. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА, Українських Американських Ветеранів, 101-го Кавалерійського (Танкового) Полку Національної Ґвардії, Профспілки (Юнії) Комунікаційних працівників, Visiting Nurse Association of Staten Island, S.I. Developmental Disab. Services Office, і всім іншим приятелям і знайомим, які співчували нам в нашому горю і своєю присутністю і участю в похоронних відправах подали нам моральну підтримку в цей тяжкий для нас час.

Сердечно дякуємо Всеч. о. Крилош. Любомирові Мудрому, парохові УКЦ Пресвятої Трійці в Статен Айленд, НЙ за вислови співчуття, за проведення молитви за упокій душі покійного під кінець Св. Літургії в неділю, 21-го листопада, за відслуження Парастасу з Панахидою в похоронному заведенні того ж дня вечором, за посвячення і „запечатання" гробу згідно з традицією УКЦеркви в понеділок, 21-го листопада, за відслуження Панахиди над свіжою могилою і за відслуження Св. Літургії в 40-ий день.

Приятелеві і дякові Миколі Заяцеві і членам хору УКЦеркви дякуємо за гарний спів під час усіх похоронних відправ і під час Св. Літургії в 40-ий день.

Рівнож дякуємо всім, хто не зважаючи на несприятливу погоду і на день праці (понеділок) відпровадили чисельно (понад сорок автомашин) разом з нами нашого незабутнього покійника на вічний спочинок.

Ми щиросердечно вдячні всім за участь в похоронних відправах, за молитви, квіти, вислови співчуття і щедрі пожертви на заупокійні Св. Літургії і на добродійні цілі в пам'ять покійного. Нехай Всемогучий Господь винагородить кожного і кожне добре діло.

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ ЖЕРТВУВАЛИ:

Володимир і Катерина Баран, Іван і Варвара Гранківські, д-р Андрій і Дарія Жгута, Микола й Ірина Заяць, Василь і Анна Каравановичі, Роман і Оля Кобрин, Омелян і Валя Кульчицькі, д-р Борис і Ляриса Левицькі, Тадей і Стефанія Ліпинські, Осип і Володимира Ліщинські, Іван і Анна Огар, Володимир і Стефанія Осадців, Микола і Тетяна Паславські, Юрій і Таня Снігур, Анастазія Собска, Оля Труш, Танкісти 101-го Кавалерійського Полку Нац. Ґвардії, A. Arias, L. & A. Auteri, G. Bachman, L. Barizone, N. & A. Basso, K. Chapman, M. Clancey, P. & T. Colace, L. Colvert, J. Connor, H. Cusack, D. D'Amico, L. Daupheny, F. & D. Deteresa, K. Dunn, M. & L Ezzo, A. Fearson, R. Fenara, T. & J. Finnerty, J. Flaherty, Forrazzoli Fam., S. Grzelewski, M. Ingianni, J. Klein, R. & K. Lane, C. Lange, M. LaBrocq, R. Lauer, K. & M. Lehner, S. Lombardo, G. Mcarthy, G. & I. Maiorano, T. & L. Massetti, J. & C. Matino, P. & L. Matino, M. & E. Meagher, E. Mundy, T. & M, Murphy, G. Nurmoe, G. O'Connell, S. & R. Palumbo, F. Pellegriti, P. & R. Pennacchio, E. & R. Procopio, P. Radloff, T. Renner, J. Richards, D. & J. Rizzo, M. Scanlon, J. & L. Sciascia, J. Shea, J. Sherry, M.Siciliana, B. Steele, T. Taylor, A. & J. Thompson, E. & C. Valentino, R. Romero, C. & L. Ward, L. & A. Waldorf, J. & S. White, T. Wilcox, H. & J. Zuk і Степан і Анна Секрета.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

вояки і підстаршини 101-го Кавалерійського Полку Нац. Ґвардії, Галина і Юрій Гірак, Марія-Люба Гірак, Тереса і Рон Ківатінос, Ігор Кобрин, Олесь-Зенон Кобрин, Володимир і Стефанія Осадців, Микола і Христина Осадців, Володимир і Ліза Осадців, Оля Осадців, Петро і Еллен Осадців, офіцери 101-го Кавалерійського Полку Нац. Ґвардії, Микола і Тетяна Паславські, Ірина-Зірка і Фред Ренстром, члени Профспілки (Юнії) Комунікаційних Працівників — Відділ №1109, Tom & Terry Arias, John & Jackie Borkowski, John & Liz DeVanes, "DOMINICK & DOMINICK", Mike & Don Elliot, Larry Eugenio, Chris Gambino, Carol Ann Gorman, Carol Holland and Employee Assistance Prohram Committee members (SIDDSO), Tom & Eleonor Leach, Dr. Lemma and PEDIATRIC HEALTH CARE staff, Corey & Ciro Martinez, Tony Matarazzo, Neil Meagher, Morse Family (Janice's cousins), Lu Munda-Eugenio and GERLING GLOBAL OFFICES, INC. staff, Al & Steve Pica, Dr. J. Pietruszka, Richard & Angela Portas, Bill & Barbara Powell, Bill & Carol Powell, Corey & Kayci Powell, Donna Powell, Ron & Melissa Powell, PRENTIS SECURITIES, Pat Rood, SPY STORE, STATE STREET BANK, Jimmy & Wayne Townsend and VISITING NURSE ASS'N OF STATEN ISLAND.

В сороковий день смерти св. п. АНДРІЯ БОГДАНА КОБРИНА на

ЗАУПОКІЙНІ СВ. ЛІТУРГІЇ жертвували:

(крім Св. Літургій замовлених нами): д-р Андрій і Дарія Жгута (УКЦ Св. Андрія Первоз., Парма, Огайо), Любомира і Дмитро Мельник (Катедральний Храм Св. Юра, Львів, Україна) Галина і Іван Неілик (УКЦ Св. Трійці, Дрогобич, Україна), за що ми їм, як рівнож всім хто взяв участь у Св. Літургіях щиросердечно дякуємо.

В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО, ЗАМІСТЬ КВІТІВ, ЖЕРТВУВАЛИ на "CYSTIC FIBROSIS FOUNDATION — GREATER, N.Y. CHAPTER":

по 100	дол.	J., J., & K. Cero, J. Flaherty & J. Klein, B. & M. LeBrocq, B. & C. Powell, G. Powell;
по 50	дол.	H. & N, Conneti, E. Laforte, G. O'Connell, W. & S. Osadciw, G. & D. Powell, T. Powell;
по 40	дол.	J. & S. Adkins, H. & K. Daehn, Pesci Family, K. & C.Kelly;
35	дол.	J. & J. Zuk;
по 30	дол.	D. Powell, P. Preziosa;
по 25	дол.	E. & W. Borkowski, W. & V. Cabela, G. & A. Campos, L. Ernst, J. & N.Galatro, T. Galatro, V. & K. Galatro, T. & S. Ross, D. Tyson;
по 20	дол.	G. Bachman, J. & P. Filipowicz, A. Sobski;
10	дол.	F. Galatro.

Разом____________________1,350 дол.

НА ШКОЛУ І МУЗЕЙ ім. ПОЛК. АНДРІЯ МЕЛЬНИКА в с. ВОЛЯ ЯКУБОВА коло ДРОГОБИЧА, УКРАЇНА:

Д-р Андрій і Дарія Жгута — 250 дол.

НА ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ ПРОЄКТ Українського БРАТСЬКОГО СОЮЗУ:

Євгенія Бабенко-Клюфас — 100 дол.

НА СИРІТСЬКИЙ/СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД Ліни, 17-місячної донечки покійного (к-то №20129-000, Self Reliance (N.Y.) Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, NY 10003-8392)

Christiane & David Chatfield — 50 дол.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД КОМБАТАНТСЬКОГО ЖУРНАЛУ „ВІСТІ КОМБАТАНТА":

д-р Володимир Мотика — 25 дол.

БЕЗ СПЕЦІЯЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ:
(до диспозиції родини)

по 135	дол.	Працівники "STATEN ISLAND DEVELOPMENTAL DISABILITIES SERVICES OFFICE", Staten Island, N.Y.;
по 100	дол.	Параска Гаркач і Маруся Почтар;
по 50	дол.	Євгенія Бабенко-Клюфас (крім пожертви в сумі 100 дол. на „Чорнобильський Проєкт" УБСоюзу), Ірина і Антін Біскуп, Ірина і Олесь Воробець, Катерина і Гелмут Daehn, Євгенія Оброца, Анастазія Собска, Михайло і Ядвига Собскі;
по 25	дол.	Ліда і Андрій Закревські, Марія Нич, Нуся і Юрій Юрків;
20	дол.	Маруся й Іван Макар;
10	дол.	Ірина Мороз.

Разом____________________690 дол.

ЗАГАЛЬНА СУМА ПОЖЕРТВ В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО, КРІМ ПОЖЕРТВ НА ЗАУПОКІЙНІ СВ. ЛІТУРГІЇ________2,465 дол.

Пожертви, які були зложені на руки родини без спеціяльного призначення були розділені, як слідує:

На Дипломатичні Місії Української Держави	200 дол.
На Український Музей в Ню Йорку	150 дол.
На ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ ПРОЄКТ УБСоюзу	150 дол.
На ЗУАДК Проєкт „Надія"в Дрогобичі	50 дол.
На Пласт в Україні	50 дол.
На Олімпійський Проєкт УСЦАК	50 дол.
На Український Музей в Стемфорді, Конн.	40 дол.

Разом____________________690 дол.

Ми сердечно вдячні всім за ласкаві пожертви в світлу пам'ять покійного Андрія-Богдана, а Всевишньому ми безмежно і безконечно вдячні за те, що хоч на короткий час, бо всього на тридцять сім і пів року, післав нам сина, щоб ми ним натішилися і налюбувалися, бо він мав золоте серце, повне любови для всіх, хто його знав, а в першу чергу для рідних тут і в Україні.

Ми щиро співчуваємо нашій внучечці-сирітці Ліночці, яку її покійний батько любив понад усіх і понад усе, а також нашій невістці-вдові Ганусі, якої 53-річна мати померла п'ять літ тому, а 33-річна сестра — два місяці перед смертю її мужа, а нашого незабутнього сина Андрія Богдана.

КАТРУСЯ й АТАНАС КОБРИН з родиною.

Остання дорога св. п. д-ра Я. Гурського

Відхід Якова Гурського з-посеред нас 28-го лютого 1995 року був важким ударом не тільки для родини його, але й для широкого кола друзів і знайомих, а головно для академічного кола співпрацівників, колеґ і для студіюючої молоді, якій покійний приділяв у різних видах свою увагу вченого ерудита і учителя.

Пригадаємо читачам, що Яків Гурський походив із козацького села Жолдаки на Чернігівщині, а саме на Конотопщині, з-над ріки Сейм. Це село має свою давню гетьмансько-козацьку традицію. Мешканці Жолдаків були на службі гетьмана за Гетьманщини (17-18 ст.) отож не були кріпаками. Тому й на метриці хрищення св. п. Якова і його молодшого брата Петра позначено, що вони сини козака Пантелеймона Гурського. Уважаємо, що такі відомості історичного характеру важливі не лише для усвідомлення походження покійного, але й для з'ясування суспільно-історичних процесів України, що виявлені ще й у нашому поколінні, яке вже тепер ступило на „калиновий міст".

Доля склалася так, що під час подій Другої світової війни батько Пантелеймон Гурський з синами Яковом і Петром опинилися в Західній Европі. Коли після закінчення війни перебували вони в таборі Ді-Пі в Авґсбурзі, Яків почав свої вищі студії в Уркаїнському Вільному Університеті (УВУ) в Мюнхені, куди перевезено було в кінці 1945 року УВУ з Праги, з Чехії, де цей університет діяв від 1920 року. Студіював Яків Гурський славістику в УВУ (1946-49), закінчивши дуже успішно студії спочатку „абсолюторією", що рівне бакалавреатові, а тоді маґістерським ступенем. Професори його були загально відомі в науковому світі: Юрій Шевельов, Дмитро Чижевський, Дмитро Дорошенко, Вадим Щербаківський, Петро Курінний, Леонід Білецький, Олекса Повстенко, Володимир Січинський, Андрій Кацевалов, Володимир Державин, Ярослав Рудницький, Василь Чапленко, Матвій Стахів, Василь Лев, Панас Феденко. Його „індекс лекціонум" з усіма підписами тих професорів та круглими печатками університету на потвердження зданих ним іспитів був вистачаючим для того, щоб його прийняли згодом в ЗСА без іспиту до ґрадуаційної школи Пенсильванійського університету в Філядельфії для вищих студій для осягнення ступеня доктора філософії в ділянці слов'янської філології. Ще перед вступом до цього університету він викладав якийсь час як студіючий асистент в Дікінсон коледжі (1951). Своїми високими осягами в студіях у Пенсильванійському університеті Я. Гурський заслужив собі на стипендію, яка улегшила йому осягнути докторат. Назва цієї стипендії „George Leid Harrision Fellowship".

Уже докторантом, коли захистив свою дисертацію на тему української мови, а саме про проблеми українських прізвищ, Я. Гурський якийсь час викладав в Стейтовому пенсильванійському університеті. Його докторська ґрадуація відбулася в січні 1957 року в Пенсильванійському університеті в Філядельфії. Ще перед ґрадуацією розпочав він свою працю в Сиракюзькому університеті в 1956 році, що продовжив після ґрадуації.

Професорський стаж Я. Гурського охоплює 33 роки наполегливої академічної й педагогічної праці. Як славіст викладав він ряд предметів, що включали українську мову, російську мову, слов'янські культури й цивілізації, порівняльне мовознавство, болгарську й македонську мови. Згодом став головою славістичного факультету. Випустив він цілий ряд адептів науки, маґістрів і докторів-філологів. Був він дійсним знавцем слов'янських мов, не лише у їх модерному виді, але й у процесі їх історичного розвитку та їх діялектологічних відмінностей. Брав він участь у численних наукових славістичних конференціях та конґресах із своїми доповідями; має ряд друкованих праць, розвідок і монографій. Редаґував наукові збірники у пошану Юрія Шевельова з 1971 року „Фестшріфт", а згодом другий в Анналах УВАН у ЗСА в 1985 році, присвячений 80-літтю Юрія Шевельова з опрацьованою ним великою бібліографією ученого. У 1980 році упорядкував і зредаґував збірник на пошану Григорія Китастого, що став леґендою для бандуристів, незабутнім керівником капелі ім. Т. Шевченка. Збірник надрукований під еґідою УВАН у ЗСА і виданий коштом Фундації ім. Івана Багряного.

Яків Гурський був членом різних наукових асоціяцій, та найбільше був він відданий Українській Вільній Академії Наук (УВАН) у ЗСА, де був не лише дійсним членом, але й останньо віцепрезидентом УВАН. Його відданість українській освіті й науці в Україні була засвідчена тими серіями викладів, які він давав у Києві, будучи вже недужим після операції, а також своєю великою жертвенністю на науково-освітні цілі в Україні, зокрема на Університет „Києво-Могилянська Академія". При тому всі, хто знав д-ра Я. Гурського, можуть посвідчити про його кришталько-чистий характер, про гуманність і доброту цієї скромної великої людини.

На тлі накресленого тут профілю покійного можна легко уявити стиль і похорону його. Після прибуття домовини з його тлінними останками із Сиракюзів, після попередніх відправ там напередодні, відправлено Панахиду в церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку. Відправляв Архиєпископ Антоній, якому сослужили протоієрей Іван Міронко та о. Петро Сівко, при співі збірного хору під дириґентурою Петра Гурського, брата покійного.

Сумне-болюче прощання — „останнє цілування" і опущення в могилу на православному цвинтарі при церкві-пам'ятнику. Тепле щире слово пароха церкви св. Апостола Луки в Сиракюзах о. П. Сівка, а тоді коротке і щире слово докторантки улюбленого нею професора Гурського — д-ра Ірини Букси.

Під час тризни, якою уміло проводив брат покійного інж. Петро Гурський, було декілька спогадів, які на конкретних прикладах насвітлили постать незабутнього покійного. Назавжди запам'ятається присутнім учасникам поминок-тризни слово проф. Юрія Шевельова, почес-ного президента УВАН, який провів тонку психологічну паралелю між Яковом Гурським і праведним Іовом із Св. Письма Старого Завіту. Ніщо не зламало життєвої настанови, характеру і вірности Богові біблійного Іова. Ніщо не зламало і праведного й вірного Богові і законам Його та життєвим обраним ним ідеалам Я. Гурського. Промовив із великою щирістю проф. д-р Михайло Воскобійник, як голова УРДП, наголошуючи високу ерудицію і доброту та благородність характеру покійного. Інж. Олексій Шевченко висловив співчуття від Фундації ім. Івана Багряного та молоді ОДУМ, на таборах якої під час курсів українознавства та кобзарства і вийшла ініціятива відзначити 70-ліття Григорія Китастого збірником у його пошану. Виступила приятелька покійного і його родини Надія Сеник, раніше із Сиракюзів. Щирий друг-земляк із села Жолдаків Михайло Качура поділився з присутніми задушевними спогадами. Від колеґ покійного переповіла короткий спогад про д[illegible] своїх студій Наталія Ш[illegible] Пазуняк.

Гарне зворушливе своїм змістом було слово брата покійного П. Гурського, який — без наміру це робити — дав евлоґію Якова, передавши заповіт дітям, племінникам, внукам брата: завжди дружити, любити один одного, підтримувати у тяжку хвилину життя.

Поминальна трапеза закінчилася спільною молитвою. Кожен поніс жаль у серці і щиру молитву за душу Праведника.

Наталія Пазуняк

Замість квітів на могилу покійного проситься складати пожертви на стипендійний фонд: Syracuse University for Jacob P. Hursky Ukrainian Graduate Fellowship Fund, Syracuse University, 820 Comstock Ave., Syracuse, N.Y. 13244. Фонд зложений для студентів з України на докторські філологічні студії з українською тематикою.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу!

Хочемо пригадати членству, що згідно з постановою статуту УНСоюзу, кожний Відділ має обов'язок відбути в місяцях **січень, лютий** та **березень** включно, свої Річні Збори, на яких Управа Відділу дає звіт з проведеної праці, та буде вибрана Управа на черговий рік.

Просимо членів брати численну участь у цих вимаганих Річних Зборах. За датами Зборів, місцем і часом просимо слідкувати у „Свободі", або очікувати повідомлення секретаря вашого Відділу.

Головна Канцелярія УНСоюзу

ВАЖНА ІНФОРМАЦІЯ
про оголошення у „Свободі" й „Українському Тижневику" (The Ukrainian Weekly)

З огляду на це, що деякі установи, підприємства чи приватні особи присилають оголошення на невідповідну адресу, буває спізнене поміщення тексту, що спричинює нарікання.

Пригадуємо, що оголошення приймає виключно АДМІНІСТРАЦІЯ ВИДАВНИЦТВА. Всю кореспонденцію і прохання про інформації просимо скеровувати до МАРІЇ ШЕПАРОВИЧ, керівника Відділу оголошень.

Адміністрація „Свободи"

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ

Повідомляємо, що з днем 10-го лютого 1995 р. обов'язують такі нові відсотки за пенсійні конта: ANNUITIES, чи IPA:

7% у випадку **одноразової вплати**

$6^3/_4$% у випадку **гнучких вплат**.

Повищі відсотки є ґарантовані на один рік. Оподаткування відсотків є відрочене.

Для отримання дальших інформацій телефонуйте на число:

у Н. Дж. 1 (201) 451-2200;
в Огайо 1 (216) 888-4919;
у Па. 1 (215) 887-8823,
або на безплатне число:
1 (800) 253-9862

Або виповніть купон і перешліть до УНС на адресу:
UNA, 30 MONTGOMERY ST., JERSEY CITY, N. J. 07303

Головна Канцелярія УНСоюзу

До Головної Канцелярії УНСоюзу:

Прошу дати мені вияснення про пенсійні конта
— ANNUITIES —

Ім'я і прізвище (латинкою) ....
Адреса ....
Телефон ....
Найкраще кликати мене в такій порі ....
Зацікавлений/а в ....

✻ ПРАЦЯ ✻

✻ FUNERAL DIRECTORS ✻